USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) E. A.**, **b) A. A.**, a **c) nezl. F. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 6. 2022, č. j. 18 Az 11/2022 - 54,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutími ze dne 11. 2. 2022, č. j. OAM-851/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017 [týkajícím se žalobkyně b) a žalobce c)], a č. j. OAM-852/ZA-ZA11-ZA05-R2-2017 [týkajícím se žalobce a)], neudělil žalobcům dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), mezinárodní ochranu.

[2] Žalovaný ve věci rozhodoval již podruhé. Nejprve rozhodnutími ze dne 11. 1. 2019, č. j. OAM-851/ZA-ZA11-ZA05-2017, a č. j. OAM-852/ZA-ZA11-ZA05-2017 (dále jen „*rozhodnutí žalovaného z ledna 2019*“), neudělil žalobcům dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu mezinárodní ochranu. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 15. 10. 2020, č. j. 32 Az 2/2019 - 73 (dále jen „*první zrušující rozsudek*“), rozhodnutí žalovaného z ledna 2019 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v Hradci Králové v prvním zrušujícím rozsudku vyslovil závazný právní názor, dle kterého pro dostatečné posouzení autentičnosti žalobcem a) předložených důkazů, zejména ázerbájdžánských soudních rozhodnutí ze dne 18. 9. 2016 a ze dne 9. 1. 2017, bude nezbytné, aby žalovaný zadal vypracování znaleckého posudku za účelem ověření, zda se jedná o padělky či nikoliv. Zjištěné skutečnosti měl poté žalovaný posoudit jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s tvrzeními žalobce a) o potížích s policisty a jejich intenzitě v zemi původu. Dále Krajský soud v Hradci Králové uvedl, že bude na žalovaném, aby případně ověřil a zjistil více informací o internetových novinách *Milli-Xeber*, tj. jakému obsahu se věnovaly a zda byly státem zakázány kvůli protistátní činnosti, jak žalobce a) tvrdil.

Teprve poté si bude moci žalovaný učinit úsudek o věrohodnosti žalobce a) a jeho výpovědi ohledně potíží v zemi původu. Ke stejnému závěru dospěl Krajský soud v Hradci Králové také v případě žalobkyně b) a žalobce c), kteří svůj azylový příběh odvíjeli od potíží žalobce a). Krajský soud v Hradci Králové shledal důvodnou také námitku žalobkyně b), dle níž žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, neboť vycházel z podkladů, které nezahrnul do spisového materiálu týkajícího se žalobkyně b), neseznámil s nimi žalobkyni b) a nedal jí možnost se k nim vyjádřit.

[3] Kasační stížnost žalovaného proti prvnímu zrušujícímu rozsudku Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 5. 2021, č. j. 7 Azs 346/2020 - 27 (dále jen „*rozsudek NSS z května 2021*“), zamítl. Konstatoval, že azylový příběh žalobců lze označit za konzistentní a souladný s dostupnými informacemi o zemi původu. Ztotožnil se tak se závěrem Krajského soudu v Hradci Králové, že žalovaný porušil § 3 správního řádu, neboť na základě jediného důkazu učinil kategorický závěr o nevěrohodnosti žalobců, aniž by zjistil skutkový stav v takové míře, aby si mohl bez jakýchkoli pochybností učinit přesvědčivý úsudek ohledně naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud dodal, že nezpochybňuje tvrzení žalovaného, že ověření autenticity ázerbájdžánských soudních rozhodnutí požadovaným způsobem (vypracováním znaleckého posudku) pro něj bude komplikované. Tuto skutečnost však nelze klást k tíži žalobcům, kteří ve správním řízení unesli své břemeno tvrzení a důkazní, a nemůže být ani důvodem pro rezignaci na zákonnou povinnost žalovaného zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu pro jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčil žalovanému, že požadované doplnění skutkového stavu je nad rámec zákona o azylu a v rozporu s pravidly azylového řízení.

[4] Žalovaný následně rozhodnutími specifikovanými v odstavci [1] znovu rozhodl o neudělení azylu žalobcům. Tato rozhodnutí Krajský soud v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 29. 6. 2022, č. j. 18 Az 11/2022 - 54, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud konstatoval, že žalovaný v návaznosti na první zrušující rozsudek a rozsudek NSS z května 2021 doplnil do spisu Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 7. 2020, č. j. 114083-6/2020-LPTP (dále jen „*informace MZV z července 2020*“), a Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 22. 10. 2021, č. j. 130430-6/2021-LPTP (dále jen „*informace MZV z října 2021*“). Z informace MZV z července 2020 vyplývá, že podle „*odhadu německých kolegů*“ jsou „*oficiální dokumenty*“ předkládané ázerbájdžánskými žadateli o azyl falešné „*asi v 95 % případů*“, a že zastupitelský úřad nemá informace o tom, že by do falšování dokumentů byly systematicky zapojeny státní instituce, což však nevylučuje možnost selhání lidského faktoru. V informaci MZV z října 2021 Ministerstvo zahraničních věcí uvedlo, že na základě „*konzultace se zkušeným a důvěryhodným zdrojem z nezávislého mediálního prostředí*“ nejsou k dispozici informace o existenci portálu Milli-xeber.az a informační agentury *Milli Xeber* před rokem 2017, a lze tak důvodně předpokládat, že jsou smyšlené; dokumenty, jejichž skeny žalovaný přiložil k žádosti o informace [a které v azylovém řízení doložil žalobce a)] jsou dle zastupitelského úřadu „*s vysokou pravděpodobností podvržené*“.

[6] Z výše uvedeného dle krajského soudu vyplývá, že žalovaný ignoroval závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku, který v rozsudku NSS z května 2021

aproboval také Nejvyšší správní soud. V rozhodnutích žalovaného přitom absentuje vysvětlení, proč se žalovaný tímto závazným právním názorem neřídil a namísto zadání znaleckého posudku jen položil dotazy Ministerstvu zahraničních věcí.

[7] Dle krajského soudu byl v projednávané věci stěžejní jednoznačný závěr vyplývající z prvního zrušujícího rozsudku a rozsudku NSS z května 2021, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí z ledna 2019, vyžadoval zásadní doplnění. Tuto vadu žalovaný nenapravil. Z informace MZV z července 2020 vyplývají jen obecné informace o falšování dokumentů předkládaných ázerbájdžánskými žadateli o azyl, aniž by tato informace cokoli vypovídala o konkrétní situaci žalobců, a zpochybnila či potvrdila pravost jimi předkládaných soudních rozhodnutí. Žalovaný tedy v podstatě (stejně jako v rozhodnutích žalovaného z ledna 2019) opět vycházel pouze z Informace MZV ČR ze dne 6. 11. 2018, č. j. 136011/2018-LPTP, která se týká podoby čísel jednacích ázerbájdžánských soudních rozhodnutí. Skutkový stav dle krajského soudu nebyl dostatečně zjištěn ani na základě informace MZV z října 2021, neboť z ní nelze zjistit, zda byl původce tam uvedených informací objektivní, jakou disponoval odbornou erudicí, z jakých podkladů, zkušeností a informací vycházel, a proč považoval dokumenty předložené žalobcem a) za „*s vysokou pravděpodobností podvržené*“. Krajský soud tak konstatoval, že žalovaný opětovně porušil § 3 správního řádu, neboť učinil závěr o nevěrohodnosti žalobce a), aniž by zjistil skutkový stav dostatečně pro to, aby si mohl bez jakýchkoli pochybností učinit přesvědčivý úsudek ohledně naplnění či nenaplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

[8] Pro dostatečné posouzení autentičnosti žalobcem a) předložených dokumentů bude podle krajského soudu nezbytné, aby žalovaný nejprve vyhodnotil, zda je reálné zadat vypracování znaleckého posudku za účelem ověření autentičnosti těchto dokumentů. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že vypracování znaleckého posudku není možné, je povinen vyvinout maximální možné úsilí za účelem ověření, zda jsou žalobcem a) předkládána falsa. Krajský soud zmínil například možnost dotazů adresovaných dotčeným ázerbájdžánským soudům či jiným institucím v zemi původu žalobců nebo kontaktování Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky. Dále krajský soud uvedl, že bude na žalovaném, aby doplnil, konkretizoval a z více objektivních zdrojů ověřil informace o působení internetového média *Milli-Xeber*. Uvedené závěry se uplatní i ve vztahu k žalobkyni b) a žalobci c), kteří svůj azylový příběh odvíjejí od potíží žalobce a).

[9] Podle krajského soudu je dále rozhodnutí žalovaného týkající se žalobce a) rozporné. Žalovaný v něm uvedl, že žalobcem a) předložená soudní rozhodnutí jsou „*na první pohled přesvědčivá, včetně razítka, podpisu soudce a grafické podoby*“, s výjimkou čísel jednacích, avšak následně konstatoval, že úroveň zpracování těchto rozhodnutí je nízká.

[10] Dále krajský soud nepřehlédl, že dle prvního zrušujícího rozsudku byl žalovaný povinen učinit součástí spisového materiálu týkajícího se žalobkyně b) a žalobce c) soudní rozhodnutí předložená žalobcem a). Žalovaný tak nicméně neučinil a krajský soud jej vyzval, aby této své povinnosti dostál.

[11] Proti výše uvedenému rozsudku podává žalovaný (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[12] Stěžovatel namítá, že závaznost právního názoru vysloveného v prvním zrušujícím rozsudku není bezvýjimečná. Lze ji prolomit, pokud jsou v průběhu dalšího správního řízení po zrušení rozhodnutí správního orgánu učiněna nová skutková zjištění nebo pokud dojde ke změně právní úpravy, podle níž má být věc posuzována. Krajský soud dle stěžovatele nevycházel z obsahu spisového materiálu, nerespektoval zjištěný skutkový stav a k informacím o zemi původu žalobců přistupoval pouze „*z pohledu obecnosti*“, namísto toho, aby je hodnotil v kontextu azylového příběhu a ve světle celkového zdůvodnění rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel jak ve svých rozhodnutích, tak ve vyjádření k žalobě poukázal na nové skutečnosti, které vyplynuly po doplnění dokazování, a s ohledem na to již nebylo potřeba vyhovět povinnosti vyhotovit znalecký posudek. Nadto, Nejvyšší správní soud v rozsudku NSS z května 2021 nevyžadoval kategoricky provedení znaleckého posudku, ale řádné doplnění dokazování, což stěžovatel učinil. Informace MZV z října 2021 je důvěryhodná, ověřitelná, aktuální a transparentní, a nelze ji považovat za nevěrohodnou jen proto, že v ní není z důvodu ochrany osobních údajů uveden zdroj informací.

[13] Podle stěžovatele jeho rozhodnutí týkající se žalobce a) neobsahuje rozpory, na které poukázal krajský soud. Konstatování, že na první pohled se zdají být předložená soudní rozhodnutí přesvědčivá, je jen úvodem k vysvětlení, proč přesvědčivá nejsou. Požadavek krajského soudu, aby stěžovatel tento rozpor odstranil, je tedy neoprávněný. Dále stěžovatel namítá, že byť účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím bez nařízení jednání, měl krajský soud jednání nařídit a dát stěžovateli možnost se k věci vyjádřit, a případně mohl krajský soud provést další důkazy. Požadavek krajského soudu, aby stěžovatel zaslal dotaz soudům v zemi původu žalobců považuje stěžovatel za neoprávněný, respektive nezákonný. Podle § 19 zákona o azylu nelze získávat informace u státních orgánů země původu žadatelů o azyl.

[14] Vzhledem k nedostatku důvodů skutkových i právních namítá stěžovatel též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[15] Kasační stížnost je dle stěžovatele přijatelná, jelikož krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva, nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a současně je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[16] Stěžovatel následně zaslal Nejvyššímu správnímu soudu podání označené jako „*Doplnění kasační stížnosti*“, v němž uvádí, že u krajského soudu bylo pod sp. zn. 19 Az 64/2020 vedeno řízení ve skutkově obdobné věci. V tomto řízení žadatel o azyl předložil rovněž rozhodnutí ázerbájdžánských soudů týkající se trestního stíhání za činnost pro internetové noviny *Milli-Xeber*. Stěžovatel tehdy jako podklady svého rozhodnutí použil totožné dokumenty jako v nyní projednávané věci (totožné informace Ministerstva zahraničních věcí), přičemž krajský soud tyto podklady považoval za dostatečné a žalobu zamítl. Krajský soud tak svým postupem v nyní posuzované věci porušil zásadu legitimního očekávání.

[17] Ve vyjádření ke kasační stížnosti se žalobci ztotožňují s napadeným rozsudkem. Žalobci již v řízení u krajského soudu uvedli, že ázerbájdžánské soudy vydávají písemnosti i pod jinak konstruovaným číslem jednacím, než jak uvádí stěžovatel. Stěžovatel nerespektoval závazný právní názor a v nových rozhodnutích o neudělení azylu jen zopakoval své úvahy uvedené již v jeho rozhodnutích z ledna 2019. Nezjistil

tak skutkový stav bez důvodných pochybností a nenaplnil zásadu materiální pravdy. Co se týče stěžovatelem zmíněného obdobného případu, o němž bylo vedeno řízení u krajského soudu, v nyní posuzované věci je podstatné, že se stěžovatel neřídil závazným právním názorem vysloveným v prvním zrušujícím rozsudku. Stěžovatel dále dle žalobců nezjistil dostatečně skutkový stav ani ohledně působení žalobce a) v internetových novinách *Milli-Xeber*.

[18] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Nejvyšší správní soud přitom vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 – 28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ani jednu z těchto situací Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal. Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikatorně ustálená kritéria přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021 – 28).

[19] V nyní projednávané věci je stěžovatelem žalovaný správní orgán. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu lze i v takovém případě považovat kasační stížnost za přijatelnou, pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval konstantní a bezrozpornou soudní judikaturu (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 – 59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti. V tomto směru stěžovatel pouze uvádí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro „*nedostatek důvodů skutkových i právních*“. Nejvyšší správní soud se však s tímto tvrzením neztotožňuje a přijatelnost kasační stížnosti v souvislosti s ním neshledal. Rozsudek krajského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný, a krajský soud v něm dostatečně vyjádřil svůj právní náhled na věc.

[21] Stěžovatel nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu.

[22] Zrušovacím důvodem napadeného rozsudku bylo, že stěžovatel nerespektoval závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku a v rozsudku NSS z května 2021. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze závazný právní názor krajského soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. překlenout jen výjimečně. Význam závazného právního názoru krajského soudu nelze snižovat a chápat

jej tak, že by o něm správní orgán v dalším řízení mohl volně uvážit (tedy jej svým dalším postupem i popřít). Závazný právní názor naopak určuje další kroky správního orgánu i úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, č. 442/2005 Sb. NSS). Vázanost správního orgánu právním názorem soudu proto může být prolomena pouze v důsledku nových skutkových zjištění, při změně právní úpravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, č. 352/2004 Sb. NSS) nebo pokud byl právní názor v mezidobí překonán judikaturou vyšších soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016 - 36).

[23] Kromě uvedených výjimek je správní orgán v dalším řízení povinen závazný právní názor krajského soudu bezvýhradně respektovat. Nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku má bez dalšího za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 - 41, či ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48). V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se tedy u otázek, které byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu. Ohledně takto vyřešených otázek totiž již není prostor pro polemiku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39).

[24] Jak vyplývá z výše uvedeného, správní orgán může rozhodnout v rozporu se závazným právním názorem krajského soudu jen výjimečně. Pokud tak učiní, musí být jeho rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodněno, a to včetně uvedení důvodů pro odchýlení se od závazného právního názoru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2020, č. j. 8 As 193/2018 - 102). Nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí (včetně absence důvodů nerespektování závazného právního názoru) přitom nemůže být nahrazeno či doplněno ve vyjádření k žalobě či v kasační stížnosti (srov. již výše zmíněný rozsudek č. j. 1 A 629/2002 - 25, a rozsudek ze dne 27. 4. 2022, č. j. 8 As 115/2019 - 52).

[25] Z výše uvedeného je patrné, že k otázce, která je pro rozhodnutí nyní posuzované věci podstatná, se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již vyjádřil. Zdejší soud nezjistil, že by krajský soud věc posoudil v rozporu s touto judikaturou.

[26] Nejvyšší správní soud dodává, že závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku stěžovateli ukládá, aby „*zadal vypracování znaleckého posudku za účelem ověření, zda se jedná o padělky rozsudků či nikoliv*“, zjištěné skutečnosti posoudil jednotlivě i ve vzájemné souvislosti s tvrzeními žalobců, a dále případně zjistil další informace o internetových novinách *Milli-Xeber*. Teprve poté si dle prvního zrušujícího rozsudku může stěžovatel učinit úsudek o věrohodnosti žalobců a jejich výpovědi. Nad rámec nutného kasační soud uvádí, že Krajský soud v Hradci Králové měl stěžovateli (žalovanému) v závazném právním názoru pouze uložit, aby v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjistil skutkový stav (k čemuž může sloužit například i vypracování znaleckého posudku), a nikoli stěžovatele zavázat k provedení konkrétního důkazu. To však na výše uvedených závěrech nic nemění. Stěžovatel nejenže neprovedl důkaz znaleckým posudkem dle závazného právního názoru prvního zrušujícího rozsudku, ale ani jiným způsobem

v dalším řízení skutkový stav dostatečně nezjistil, jelikož z jím vyžádaných informací Ministerstva zahraničních věcí závěr o nevěrohodnosti žalobců nelze učinit.

[27] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud měl ve věci nařídit ústní jednání, přestože všichni účastníci souhlasili s rozhodnutím bez jednání. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalobci v žalobách (které byly později spojeny ke společnému řízení) žádali o nařízení ústního jednání. Krajský soud však bez jednání rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro nedostatečně zjištěný skutkový stav (viz odstavec 47 napadeného rozsudku). Postupem podle § 76 odst. 1 s. ř. s. může krajský soud zrušit správní rozhodnutí bez nařízení jednání i bez souhlasu účastníků řízení. V posuzované věci měl nicméně krajský soud zrušit rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť důvodem zrušení bylo nerespektování závazného právního názoru vysloveného v prvním zrušujícím rozsudku (srov. již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 A 629/2002 - 25). Podobnou situací se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48, v němž konstatoval, že pokud žalovaný (stěžovatel) nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, přičemž žalobkyně byla se svou žalobou úspěšná a se závěry krajského soudu se v řízení o kasační stížnosti ztotožnila, bylo by zrušení napadeného rozsudku z důvodu nenařízení jednání ryze formální, bez reálného dopadu na výsledek soudního řízení. V nyní posuzované věci stěžovatel s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil (viz č. l. 32 soudního spisu), a tudíž se, i s přihlédnutím k závěrům rozsudku č. j. 9 Afs 177/2020 - 48, nejedná o pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Ani tento nesprávný postup krajského soudu tak přijatelnost kasační stížnosti nezakládá.

[28] Nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovateli lze přisvědčit, že dle § 19 zákona o azylu nesmí získávat informace o žalobcích od údajných původců pronásledování nebo vážné újmy. Krajský soud nicméně možnost kontaktování ázerbájdžánských státních orgánů zmínil pouze jako jednu z možností, jak ověřit autentičnost žalobcem a) doložených soudních rozhodnutí, pokud by objektivně nebylo možné zpracovat znalecký posudek. Uvedené konstatování tak není součástí závazného právního názoru, jenž by byl stěžovatel povinen respektovat, ale jen úvahou krajského soudu nad možnostmi dalšího dokazování. Při něm stěžovatel bude muset respektovat zákon, a to včetně § 19 zákona o azylu.

[29] Nejvyšší správní soud dále dodává, že pro projednávanou věc není relevantní odlišné posouzení skutkově obdobné věci krajským soudem v jiném řízení. Z výše citované judikatury vyplývá, že pro nyní posuzovanou věc je podstatné pouze to, zda stěžovatel respektoval závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku a rozsudku NSS z května 2021.

[30] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v řízení před krajským soudem nedošlo k zásadnímu pochybení, a stěžovatel v kasační stížnosti ani nepředestřel žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. Stěžovatel nepředestřel ani jiný relevantní důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[31] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[32] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnými účastníky jsou v tomto případě žalobci, kterým by náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému stěžovateli náležela. Ze spisu však nevyplynulo, že by žalobcům nějaké náklady v řízení o kasační stížnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu